ΕΤΟΣ ΙΓ' ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 23 ΜΑΡΤΙΟΥ 1900 ΑΡΙΘ. 117

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Π. Χ. ΑΟΥΛΗΓΕΡΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἢ 1 Ἰουλίου
Ἐσωτερικοῦ δρ. 6.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8.

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ τελικὰ αἴτια, ὑπὸ Παύλου Ζανέ.— Βελόνη καὶ μάχαιρα — Καθρέπτης καὶ γλῶσσα.—Ἔξω καὶ ἔσω. — Εὐαγγελικὸν κήρυγμα Παναρέτου Χ. Δουληγέρη· Ε' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν· ὁ Ἰησοῦς περὶ τιμητικῶν θέσεων καὶ ἀρχόντων.—Ἐπιστολὴ ἐγδόη πρὸς Ὀρθόδοξον Χριστιανὴν γυναῖκα. — Τὸ Αἴγιον ὑπὲρ τὰς Ἀθήνας —Ὁ κ. Ὑαλινός.—Σύλλογος «Ἀναπλάσεως»· Τμῆμα Πύργου· Ἔκθεις Γραμματείας. —Ἐκ τῶν τοῦ Χρυσοστόμου.—Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον.—Κήρυγμα «Ἀναπλάσεως».

ΤΑ ΤΕΛΙΚΑ ΑΙΤΙΑ

ΥΠΟ ΠΑΥΛΟΥ ΖΑΝΕ

Τὸ μέγα καὶ ἐμβριθὲς καὶ πολύκροτον σύγγραμμα τοῦ ἐξόχου συγγραφέως **Παύλου Ζανέ**, τὸ ὁποῖον μὲ τόσους ἐπαίνους καὶ θαυμασμὸν δίκαιον ἀναφέρει καὶ εἰς τὰς συγγραφάς του καὶ εἰς τὰ διάφορα ἄρθρα του ὁ κ. **Ἰωάννης Σκαλτσούνης**, θέλει δημοσιεύσει εἰς τὰς στήλας της ἡ «Ἀνάπλασις» ἐν μεταφράσει συνοπτικῇ. Τὴν μετάφρασιν ταύτην θέλει ψιλοπονήσει ὁ κ. **Νικόλαος Ἰ. Γαλανός**, προθύμως ἀναλαβὼν καὶ τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι προσφέρει ἀνάγνωσμα μεγάλου ἐνδιαφέροντος εἰς τοὺς συνδρομητὰς τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ Ἡ σειρὰ τῶν δημοσιευμάτων τούτων δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ ἀξιωθῇ τῆς σπουδαίας προσοχῆς τῶν φοιτητῶν ἰδίᾳ, τῶν καθηγητῶν, τῶν ἐπιστημόνων, τῶν λογίων, καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἀνεπτυγμένων τάξεων, αἵτινες θέλουσι νὰ πιστεύωσιν, ἀλλὰ μετὰ ἐρεύνης καὶ πειθοῦς. Κατὰ τὰ πρῶτα τῆς ἐκδόσεως τῆς «Ἀναπλάσεως» ἔτη πολλοὶ ἐπιστήμονες εἶχον ἐκφράσει τῆς εὐχὴν τῆς μεταφράσεώς εἰς τὴν γλῶσσάν μας τοῦ συγγράμματος τούτου τοῦ **Ζανέ** Ἰδοὺ ὅτι ἡ ἐπιθυμία των ἐκπληρώνεται τώρα, εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἐπιστημόνων δὲ συνδρομητάς μας ἀπόκειται νὰ συστήσωσιν εἰς τοὺς συναδέλφους των τὴν ἀνάγνωσιν ἔργου φιλοσοφικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ, ἀνεγνωρισμένου κύρους καὶ ὑψίστης σπουδαιότητος.

ΒΕΛΟΝΗ ΚΑΙ ΜΑΧΑΙΡΑ

Βελόνη, εἰς χεῖρας φίλου, ἀνοίγει πολλάκις ὀδυνηρότερα τραύματα, παρὰ μάχαιρα εἰς χεῖρας ἐχθροῦ.

ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ

Θέλεις νὰ χαλινώνῃς τὴν γλῶσσάν σου ; Καθρεπτίζου. Πῶς ; Εἰς τὸν καθρέπτην τῆς ψυχῆς, ὅστις εἶνε ἡ συνείδησίς σου. Βλέπων τότε τὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα σὲ ἀσχημίζουν, δὲν θὰ ἔχῃς τὸ θάρρος νὰ κατακρίνῃς τὰ τῶν ἄλλων. Οὕτω, ἐὰν τις ἤθελεν ἀντιληφθῇ πρὸ τοῦ καθρέπτου μουντζοῦραν εἰς τὸ πρόσωπον τὸ ἰδικόν του, δὲν παραπονεῖται τί γίνεται εἰς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ σπεύδει ν' ἀποφύγῃ τὴν λέραν τὴν ἰδικήν του, ἀντὶ δὲ νὰ ἐμπαίζῃ, κάμνει κάτι καλήτερον· σαπουνίζεται. Ἢ βλέπεις σὺ τὸν ἑαυτόν σου ὁλοκάθαρον ; Τοιαύτη τυχὸν ἰδέα ἐν καὶ μόνον θ' ἀπεδείκνυεν, ὅτι ὁ ἀ νὰ ἐννοήσῃς τὴν ἀνάγκην τοῦ λουτροῦ, πρέπει νὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ ὀφθαλμιατρεῖον.

ΕΞΩ ΚΑΙ ΕΣΩ

Σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ πράγματα, περισσότερον ἀπὸ τὰ ἔξω μᾶς ἐνδιαφέρουν τὰ ἔσω. Οὕτω προτιμῶμεν φαγητὸν καλὸν εἰς τσουκάλι καλύβης, παρὰ φαγητὸν πρόστυχον εἰς χύτραν ἀνακτόρου. Καὶ κρασὶ ἐκλεκτὸν εἰς κοινὸν μπουκάλι, παρὰ κρασὶ ξυνὸν εἰς πολυτελῆ φιάλην. Καὶ καθὼς τὸ τριαντάφυλλον μᾶς θέλγει ἔστω καὶ μέσα εἰς ὑάλινον ποτήριον, ἀπ' ἐναντίας ἡ τσουκνίδα μᾶς εἶνε ἀπεχθὴς ἔστω καὶ ἂν ἀνακύπτῃ ἀπὸ χρυσοῦν δοχεῖον. Κανεὶς δὲ δὲν θὰ προτίμα κομψοτέχνημα γεμᾶτον ἀπὸ ὄρεις, καταφρονῶν σάκκον γεμᾶτον ἀπὸ ἀδάμαντας.

Διότι τὰ ἔσω εἶνε σύτιαστικώτερα ἀπὸ τὰ ἔξω. Οὕτω δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ὁ φλοιὸς τοῦ μήλου, ἀλλὰ τὸ μῆλον αὐτό.

Τὴν ἀρχὴν ταύτην, τὴν τόσον συνήθη, τὴν τόσῳ λογικήν, διατί νὰ μὴ τὴν ἐπεκτείνωμεν καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν μας;

Ἔχομεν ἔξω καὶ ἔσω σῶμα καὶ ψυχήν. Τρέφομεν δέ, ἐν δύομεν, καθαρίζομεν, περιποιούμεθα τὸν ἔξω ἄνθρωπον· τὸ αὐτὸ ἂς κάμνωμεν καὶ διὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον. Εἰς τὸ καθὲν ὅ,τι τοῦ πρέπει· ἰδοὺ ὁ νόμος. Καὶ εἰς ὅ,τι ἀνώτερον εἶνε, καὶ ἀνωτέρα ἂς δοθῇ ἐπιμέλεια καὶ τιμή.

Ἰδοὺ ἡ νεᾶνις, ἡ λευκή, ἡ καμψή, ἡ μυρόεσσα, ἡ ἐπιδεικτική, τάφος κεκονιαμένος, ἐγκρύπτων ἔσω σκότος καὶ σῆψιν καὶ φρίκην. Ἵνα τί προσέχῃς εἰς τὸ ἐράσμιόν της; Τὸ προσωπεῖον θὰ πέσῃ, καὶ θὰ μείνῃ τὸ βδέλυγμα μόνον. Τὸν ἄνθρωπον δὲν κρίνει τὸ σῶμα τὸ φθειρόμενον, ἀλλ' ἡ ψυχὴ ἡ ἀθάνατος. Καὶ παρὰ νὰ ὁμοιάζω ἐγκληματίαν φέροντα βασιλικὸν μανδύαν, ἀντὶ τοῦ ὁποίου θὰ τῷ δοθοῦν ἁλύσεις, προτιμῶ νὰ ὁμοιάζω βασιλέα μὲ κουρέλια, τὰ ὁποῖα θὰ ἀποθέσῃ, διὰ νὰ ἀναλάβῃ ὅλην τὴν βασιλικήν του δόξαν.

Μὴ μοῦ δεικνύῃς τὰ ἔξω τοῦ ἀνθρώπου. Θέλω νὰ ἴδω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Καὶ διὰ νὰ εἴπω ἐν παραβολῇ, μοὶ ἀρέσει ἡ καλόβη ἡ ἁπλῆ, ἀλλ' ἀσφαλής, ἀλλὰ καθαρά, ἀλλ' εὐπρεπής, παρὰ τὸ μέγαρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκβάλλουσι καὶ εἰς τὸ ὁποῖον εἰσβάλλουσι χείμαρροι ἀκαθαρσιῶν. Καὶ λέγω ἀκόμη, ὅτι ἡ μύτη διοικεῖ τὸν ὀφθαλμόν, ὅταν δ' εὐρεθῇ ἀπέναντι ἑνὸς ψοφιμίου, δὲν θὰ μείνῃ θελγόμενος ἐπειδὴ ἐφρόντισαν νὰ τὸ σκεπάσουν μὲ ἄνθη.

ΤΟ ΑΙΓΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Γνωστὸν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι μεριμνῶντες περὶ μορφώσεως τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ τῆς νεότητος, ἔταττον εἰς αὐτὴν παιδονόμους, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιτήρησις προῆγε τὴν σωφροσύνην καὶ ἠμπόδιζε τὴν διαφθοράν. Δυστυχῶς ὁ προγονικὸς ἡμῶν οὗτος θεσμὸς ἐλησμονήθη καθ' ὁλοκληρίαν παρ' ἡμῖν τοῖς νεωτέροις. Καὶ ἐφροντίσαμεν μὲν νὰ κλονίσωμεν τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἐξορίσωμεν ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν παίδων τὴν ἐντροπὴν καὶ τὸν φόβον τῆς θείας δίκης, τοὺς ἀφήκαμεν δὲ ἀχαλινώτους καὶ ἀνεπιτρήτους, καὶ καθ' ὁλοκληρίαν ἐλευθέρους εἰς τὸ νὰ ἐξασκῶσι τὰς σαρκικὰς ὁρμὰς των καθ' οἱουσδήποτε τρόπους ὑπαγορεύει ἄκρα καὶ ἀπροκάλυπτος ἀναισχυντία.

Τὸ κακὸν κατηγγέλθη πολλάκις διὰ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων. Παῖδες τοῦ ὄχλου καὶ παῖδες τῶν σχολείων συλλομβάνονται ἀκολασταίνοντες κατὰ τρόπον ξένον ὅλως διόλου πρὸς αὐτὰ τὰ ἀδιαντροπώτατα τῶν ζώων. Διάφοροι δὲ φαυλόβιοι τῆς ὡριμοτέρας ἡλικίας θηρεύουσι τὰ θύματα τῶν κτηνωδῶν ὀρέξεών των μεταξὺ τῶν νεαρῶν παίδων, τοὺς ὁποίους παρασύρουσιν εἰς ἐξοχὰς ἢ εἰς καταγώγια, ἔνθα τῆς ἀσελγείας προηγεῖται καὶ ἐπακολουθεῖ παροχὴ οἰνοπνευμάτων καὶ χασίς.

Τίνες κινδυνεύουσιν ἐκ τούτου; Πολλοὶ καὶ τὸ πᾶν. Καὶ κράτος, καὶ ἔθνος, καὶ κοινωνία, καὶ δῆμοι, καὶ πόλεις, καὶ Ἐκκλησία, καὶ οἰκογένεια. Αἱ πράξεις τῶν Σοδόμων, οὕτω γενικευόμεναι καὶ ὑπὸ τὴν κοινὴν ἀνοχὴν καὶ ἀδιαφορίαν διαπραττόμεναι, θὰ συνεπιφέωσιν ὑπὸ ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν μορφὴν τῶν Σοδόμων τὰς ποινάς.

Καὶ ἐν τούτοις μέχρι τοῦδε τίποτε δὲν ἔγεινε πρὸς περιορισμὸν καὶ ἐξόντωσιν τοῦ κακοῦ. Γνωρίζω οἰκογενειάρχην, ὅττις ἔτρεμε μέλλων νὰ ὑπανδρεύσῃ τὴν θυγατέρα του, διότι ἐφρόνει ὅτι εἰς τὸν τόπον του σχεδὸν ἀδύνατον ἦτο νὰ εὕρῃ νέον καθαρόν. Ὅμοιοι φόβοι ὑφίστανται πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος· τὸ δὲ χειρότερον, ὅτι αἱ παρὰ φύσιν ἀσέλγειαι ἔλαβον ἔκτασιν ἐπίφοβον, καθὰ δὲ μετὰ πόνου πνευματικοὶ σεβάσμιοι ἀνεκείνωσαν, πολλοὶ μαθόντες ἐκ παίδων τὰς τοιαύτου εἴδους πράξεις, ἐπιμένουσι νὰ τὰς ἐξασκῶσι κατόπιν καὶ ἐν τῷ γάμῳ, περιάγοντες οὕτω τὰς γυναῖκάς των εἰς θέσιν ἐπώδυνον καὶ οἰκτρὰν, καὶ προκαλοῦντες σκηνὰς βιαίας καὶ ἀπρεπεῖς.

Ἡ ἀνηθικότης αὕτη, ἡ δημιουργοῦσα γενεὰν ἔκφυλον, ἀσθενῆ, ἄχρειαν, καὶ μολύνουσα τὸν ἱερὸν θεσμὸν τοῦ γάμου, ἔπρεπε βεβαίως νὰ ἐξεγείρῃ σφοδρὰν τὴν ἀγανάκτησιν καὶ νὰ καυτηριασθῇ ἀμειλίκτως, λαμβανομένων ἅμα μέτρων πρὸς ἐπιτήρησιν τῶν παίδων. Καὶ ὅμως δὲν ἔγεινε μέχρι τοῦδε· ἐκ δύο δὲ αἰτίων. Διότι ἐπερίσσευσαν εἰς ὅλας τὰς τάξεις ἠθική τις κατάπτωσις, δύσκολος εἰς τὴν εὐγενῆ ὁρμὴν τῆς ἠθικῆς ἀγανακτήσεως, καὶ διότι οἱ ἄλλοι, οἱ πραγματικῶς ἠθικοὶ ἢ οἱ προσποιούμενοι τὸν ἠθικόν, θεωροῦσιν ἄσεμνον καὶ σκανδαλῶδες τὸ νὰ δηλωθῇ παρρησίᾳ τὸ κακόν, ἐφ' ᾧ εὑρίσκουσιν ἀνεκτότερον τὸ νὰ διαπράττηται ἀναισχύντως.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ Χριστὸς ἀνεπιφυλάκτως κατωνόμαζε καὶ ἐστιγμάτιζεν ὅλα τὰ εἴδη τῆς ἀκολασίας. Αὐτὸ ἔκαμνε καὶ ὁ Παῦλος· αὐτὸ καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι· αὐτὸ καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας· τὸ ἔκαμνον δὲ ὑπὲρ τῆς θρησκείας, ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς, ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας, ὑπὲρ τῆς κοινωνίας. Ἐπέπρωτο ἐν τούτοις νὰ ἔχωμεν εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους ἠθικοὺς καὶ σεμνοτύφους, οἵτινες ὡς νὰ ἦνε ἠθικώτεροι καὶ σεμνότεροι τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Παύλου, τοῦ Πέτρου, τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ Βασιλείου, χαρακτηρίζουν ὡς ἀδιάντροπον τὸ νὰ λέγῃ τις ὅ,τι ἐκεῖνοι ἐβροντοφώνουν. Καὶ ἐκ τούτου αἱ παρὰ φύσιν ἀκολασίαι, κρυπτόμεναι καὶ μὴ καταδιωκόμεναι, ἐπεζετάθησαν κατὰ τρόπον ἀπελεοῦντα αὐτὰ τὰ θεμέλια τῆς οἰκογενειακῆς καὶ δημοσίας ἠθικῆς. Καὶ ἐν τούτοις φυσικὸν ἦτο νὰ κτυπηθῇ τὸ κακὸν ἐνωρήτερον, καὶ τὸ παράδειγμα νὰ δοθῇ ἐξ Ἀθηνῶν, ὅπου τόσαι ὑπάρχουσι κεφαλαὶ μεγάλαι καὶ τραναί. Ἀλλ' αἱ Ἀθῆναι δὲν συνεκινήθησαν, ἀρκεσθεῖσαι εἰς τὸ νὰ ἐπιδιώξωσι τὰ πρωτεῖα ἐν τῇ διοργανώσει καρναβάλων. Εὐτυχῶς μία ἐπαρχιακὴ πόλις, το Αἴγιον, ἔχουσα ἠθικήν, οἰκογενειακήν, κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν ἀντίληψιν ὑγιεστέραν καὶ ἀνωτέραν ἀπὸ τὴν ἐγκλειομένην εἰς τὰ κενὰ τῶν πρωτευουσιάνικων κρανίων, ἔσχεν ὄχι τὴν τόλμην, ἀλλὰ τὴν στοργὴν καὶ τὴν πρόνοιαν νὰ ἀτενίσῃ τὸ κακὸν κατὰ πρόσωπον, νὰ τὸ κατονομάσῃ, νὰ τὸ στιγματίσῃ, καὶ νὰ τὸ θέσῃ εἰς διωγμόν, ἵνα τὸ φέρῃ εἰς ἐξόντωσιν.

Νέα τις ἑβδομαδιαία ἐφημερὶς ἐν Αἰγίῳ, αὸ Ἀγων», κατήγγειλε θαρραλέως τὸν ἐκ τῆς ἀσελγείας κίνδυνον τῆς παιδικῆς καὶ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν σύσκεψιν τῶν οἰκογενειαρχῶν καὶ τὴν συνδρομὴν τῆς κοινῆς γνώμης πρὸς λῆψιν μέτρων, διὰ τῶν ὁποίων νὰ παταχθῇ καὶ ἐξοντωθῇ τὸ κακόν. Καὶ οἱ Αἰγιεῖς, σεμνότεροι, ἠθικώτεροι, γρηγορώτεροι ἀπὸ τοὺς ταρτούφους κήρυκας καὶ ἠθικολόγους, τοὺς φρίττοντας ὄχι διὰ τὴν γενομένην ἀκολασίαν, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν κατονομαζομένην, ἀντὶ νὰ κατακρίνωσι τοὺς συντάκτας τῆς ἐφημερίδος τοῦ τόπου των, ἐξέφρασαν τὴν εὐγνωμοσύνην των, καὶ ἐν δημοσίᾳ συναθροίσει γενομένῃ, ἐν τῷ Γυμνασιαρίῳ Αἰγίου τὴν Κυριακὴν τῆς 10ης Μαρτίου, μετὰ ὁμιλίαν τοῦ δικηγόρου κ. Μιχαὴλ Γεωργίου ἀπεφασίσθη ἡ σύστασις παιδονομικοῦ Συλλόγου πρὸς ἄγρυπνον ἐπιτήρησιν τῆς διαγωγῆς τῶν παίδων καὶ τῶν νεανίσκων τῆς πόλεώς των.

Ὁ συντάκτης τῆς «Ἀναπλάσεως» εὑρισκόμενος κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἐν Αἰγίῳ, δὲν ἔλειψε νὰ συγχαρῇ τοὺς Αἰγιεῖς διὰ τὸ λαμπρὸν αὐτῶν μέτρον καὶ τὴν δι' αὐτοῦ ἐκδηλωθεῖσαν ἠθικὴν των ζωτικότητα, εὔγεται δὲ ὅπως καὶ ἄλλαι πόλεις σπεύσωσι νὰ τὸ μιμηθῶσι, δεικνύουσαι τὸ κατὰ τῆς ἀσελγείας καὶ τῆς παρὰ φύσιν διαφθορᾶς μῖσός των, ὄχι διὰ τῆς σιγῆς, ἥτις τὴν προστατεύει, ἢ διὰ τῆς ἁπλῆς δυσφορίας, ἥτις διόλου δὲ τὴν ἀναστέλλει, ἀλλὰ διὰ μέτρων συνετῶν καὶ καταλλήλων νὰ τὴν περιορίσωσι σήμερον, διὰ νὰ τὴν ἐξοντώσωσιν αὔριον.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ
ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ

Ε' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΕΡΙ ΤΙΜΗΤΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΡΧΟΝΤΩΝ

Ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται,

Μέχρι τινὸς ὁ Κύριος ὡμίλει γενικῶς καὶ πολλάκις αἰνιγματωδῶς (1) περὶ τῶν μελλόντων Παθημάτων καὶ τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ, ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ὅμως τῆς Ε' Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν ἐμφανέστατα ὁ ἱερὸς Μάρκος ἐκθέτει τὴν σπουδαιοτάτην τοῦ Χριστοῦ προφητείαν πρὸς τοὺς Μαθητὰς αὐτοῦ περὶ τῶν καθέκαστα τοῦ τιμίου Πάθους καὶ τῆς τελείας νίκης κατὰ τοῦ θανάτου.

«Ἰδού, λέγει πρὸς τοὺς δώδεκα Μαθητὰς αὐτοῦ, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ, καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ, καὶ μαστιγώσουσιν αὐτόν, καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.»(2)

(1) Ματθ. κ'. 40.
(2) Μάρκ. ι'. 33.

Καὶ μετὰ τὴν σαφεστάτην αὐτὴν Προφητείαν τοῦ Σωτῆρος περὶ τῆς παραδόσεως, τῆς εἰς θάνατον καταχρίσεως, τοῦ ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς ἐξουσίας ἐμπαιγμοῦ, τῆς μαστιγώσεως, τῶν ἐμπτυσμῶν, τοῦ θανάτου καὶ τῆς τριημέρου Ἀναστάσεως αὐτοῦ, οἱ δύο Μαθηταὶ ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης νομίζοντες, φαίνεται, ὅτι ἦταν ταῦτα ἀλληγορίαι ἐπίστευον ὅτι ὁ Κύριος ἀναβαίνων εἰς Ἱεροσόλυμα ἐπρόκειτο νὰ βασιλεύσῃ, ὡς ἐπίγειος βασιλεύς, καὶ ἔσπευσαν διὰ τῆς μετολαβήσεως μάλιστα τῆς μητρὸς των Σαλώμης νὰ ζητήσωσι καὶ καταλάβωσι τὰς δύο πρώτας τιμητικὰς ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων τοῦ Σωτῆρος θέσεις, (1) ὁπότε λαβὼν ἀφορμὴν ὁ Λυτρωτὴς καὶ πάνσοφος διδάσκαλος τῆς ἀνθρωπότητος ἐδίδαξε τὰ περὶ ἀξιωμάτων καὶ ἀρχόντων κειμενημένα κοσμοσωτήρια διδάγματα.

«Οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε.»(2) Δὲν γνωρίζετε τί ζητεῖτε, λέγει ὁ Σωτὴρ εἰς τοὺς παράλογα καὶ κατώτερα τῆς ἀξίας αὐτοῦ ζητοῦντας δύο Μαθητάς. Στρέφων δὲ τὸν λόγον εἰς τὰ περὶ τῆς οὐρανίου αὐτοῦ βασιλείας ἐρωτᾷ αὐτοὺς ἐὰν δύνανται νὰ γείνωσι κοινωνοὶ τῶν Παθημάτων αὐτοῦ, ἐὰν δύνανται νὰ πίωσι τὸ ποτήριον τὸ πικρότατον, τὸ ὁποῖον Αὐτὸς πίνει καὶ ἂν δύνανται νὰ βαπτισθῶσιν εἰς τὸ αἷμα τοῦ φρικτοῦ μαρτυρίου εἰς τὸ ὁποῖον Αὐτὸς ἐβαπτίσθη·(3) εἰς τὴν ἐπιβεβαιωτικὴν δὲ αὐτῶν ἀπάντησιν, εἰπόντων αὐτῷ «Δυνάμεθα», χωρὶς κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νὰ νοήσωσιν ἀκριβῶς περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ὁ Κύριος ἐβεβαίωσε προφητικῶς ἐν τῇ παγγνωσίᾳ αὐτοῦ, ὅτι ἐν διωγμοῖς καὶ παθήμασι τοιοῦτος θὰ ἦτο ὁ θάνατος αὐτῶν. Ἀλλ' ὅμως εἶπε· «Τὸ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων μου, οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασται».(4) Ἡ παραχώρησις, λέγει, τῶν τιμητικῶν θέσεων καὶ ἀξιωμάτων δὲν ἀνήκει εἰς τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν, ἀλλ' εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Ἡ ἐκδηλωθεῖσα φιλοπρωτεία τῶν δύο Μαθητῶν, ὡς ἦν ἐπόμενον, ἔφερε σύγχυσιν καὶ ταραχὴν εἰς τὰς τάξεις τῶν ἄλλων δέκα Μαθητῶν, οἵτινες ἤρξαντο, λέγει ὁ ἱερὸς Μάρκος, ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.(5) Ἐντεῦθεν ὁ Κύριος ἡμῶν λαμβάνων ἀφορμὴν διδάσκει τοὺς τε Μαθητὰς καὶ τὴν ὑφήλιον ἅπασαν τὰ περὶ πραγματικῶν ἀρχόντων καὶ πραγματικῆς καὶ λαοσωτηρίου ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν θεμελιοῖ Αὐτὸς ἐν τῇ πραγματικῇ καὶ οὐσιώδει αὐτῆς ὑποστάσει, καὶ περὶ ψευδῶν ἀρχῶν καὶ ψευδαρχόντων, τοὺς ὁποίους ὀνομάζει «δοκοῦντας» φαινομένους, οὐχὶ δὲ πραγματικούς. «Οἴδατε, λέγει πρὸς τοὺς Μαθητάς, ὅτι οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν· καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν».

Συγκρίνων δὲ ὁ Σωτὴρ τὸ εἶδος τῶν ἀδίκων καὶ τυραν-

(1) Αὐτόθι 37.
(2) Αὐτόθι 38.
(3) Αὐτόθι.
(4) Αὐτόθι 40.
(5) Αὐτόθι 41.

νικῶν αὐτῶν ἐξουσιῶν καὶ ἀρχόντων πρὸς τὴν δικαίαν, τὴν ἠπίαν, τὴν λελογισμένην, τὴν σώφρονα καὶ πραγματικὴν ἐξουσίαν, τὴν ὁποίαν ἱδρύουσιν αἱ οὐράνιαι καὶ πάνσοφοι ἀρχαὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, λέγει «Οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν».(1) Εἰς τοὺς ὀπαδούς μου, λέγει, δὲν θὰ συμβαίνωσι καταδυναστεύσεις ἀρχόντων πρὸς ἀρχομένους, οὔτε προσωποληψίαι καὶ προτιμήσεις εὐνοουμένων καὶ προβιβασμοὶ ἀναξίων καὶ ἀνικάνων. Τὸ μεγαλεῖον, λέγει ὁ Σωτήρ, τῶν ὑπηκόων καὶ τῶν τέκνων τῆς ἐμῆς βασιλείας στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἀγάπης καὶ ταπεινοφροσύνης, τῆς βάσεως αὐτῆς καὶ κρηπῖδος πασῶν τῶν ἀρετῶν· «ὃς ἐὰν θέλῃ, φωνεῖ, γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν ἔσται διάκονος ὑμῶν· καὶ ὃς ἂν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος».(2) Παράδειγμα, λέγει, τῆς πλήρους καὶ τελείας ἐφαρμογῆς τῶν ἀρχῶν τούτων, καθὼς καὶ τῶν σωτηριωδεστάτων αὐτῶν ἀποτελεσμάτων ἔχετε ἐμέ, ὅστις δὲν ἦλθον, ἵνα μεταχειρισθῶ τὴν θείαν μου δύναμιν καὶ ἐξουσίαν, ἵνα ἐντρυφήσω καὶ ὑπηρετηθῶ, ὅπως πράττουσιν οἱ ψευδεῖς ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν, ἀλλ' ἦλθον, λέγει, νὰ ὑπηρετήσω νὰ πλουτίσω τοὺς ἄλλους ἠθικῶς καὶ νὰ δώσω τὸν ἑαυτόν μου εἰς τελείαν θυσίαν διὰ τοῦ θανάτου πρὸς ἀπολύτρωσιν καὶ σωτηρίαν συμπάσης τῆς ἀνθρωπότητος. «Οὐκ ἦλθον, λέγει, διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχήν μου λύτρον ἀντὶ πολλῶν».(3)

Πραγματικὸς λοιπὸν ἄρχων εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἔρχεται εἰς οἱανδήποτε ἀρχὴν πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ χλιδήν, ἀλλὰ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν γενικῶν συμφερόντων τῆς κοινωνίας. Τὸ πραγματικὸν μεγαλεῖον παντὸς ἄρχοντος ἔγκειται ἐν τῇ θυσίᾳ τῶν αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας καὶ εὐημερίας τῶν ἄλλων ἐν πάσῃ διδομένῃ περιστάσει.

Ὅταν ὑπάρχῃ ἐπίγνωσις τῶν βαρυτάτων καθηκόντων μιᾶς ἑκάστης ἀρχῆς, ἐκεῖ μετὰ δέους τὰ μέλλοντα νὰ καταλάβωσι τοιαύτας θέσεις πρόσωπα λέγουσι μετὰ τοῦ Ἰησοῦ μεταβαίνοντος ἐπὶ τὸν ἑκούσιον θάνατον «Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα ...» καὶ δὲν ὑφίστανται ἀληθεῖς πολιορκίαι οἱ ἰσχυροί, οὐδὲ αἱ κλίμακες αὐτῶν καταπονοῦνται, ὡς συμβαίνει ὅπου οἱ τῶν διαφόρων ἀρχῶν μνηστῆρες εἰς τὰ ἀποβαίνοντα ἐξ αὐτῶν ὑλικὰ ὠφέλη ἀποβλέποντες, δὲν θέτουσιν ἐν νῷ ὅτι ἀναβαίνουσιν εἰς Ἱεροσόλυμα, ἀλλ' ὅτι καταβαίνουσιν εἰς λειμῶνας πρὸς βόσκησιν ἑαυτῶν, ὁπότε ὡς φυσικὴ συνέπεια εἶνε ἡ μετὰ μανιώδους ὁρμῆς καὶ διὰ παντὸς ἐξευτελιστικοῦ καὶ ἀθεμίτου μέσου εἰσπήδησις εἰς τὸν περίβολον τῶν διαφόρων ἀρχῶν πρὸς καταρρύπανσιν καὶ ἀπεμπόλησιν πάσης ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς δυνάμεως ἀφ' ἑαυτῶν ἐξαρτωμένης.

Οἱ ἄρχοντες ἐφ' οἷς ἀπετυπώθη ὁ χαρακτὴρ τοῦ Χριστοῦ οὐδέποτε δέχονται ἐν ταῖς παρ' ἑαυτοῖς τιμητικαῖς θέσεσιν ἀνθρώπους ἀσχέτους πρὸς τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ἱκανότητα· παρ' αὐτοῖς οἱ ἄξιοι κοινωνοὶ τῶν κόπων καὶ τῶν μόχθων τῆς ἀρχῆς εἶνε καὶ οἱ κοινωνοὶ τῆς τιμῆς αὐτῆς. Τοὐναντίον δὲ «οἱ δοκοῦντες ἄρχειν» τῶν διαφόρων ἀρχῶν, οἱ ψευδεῖς ἄρχοντες, πράγματι δὲ ἀρχόμενοι καὶ αἰχμάλωτοι ὑπὸ τῶν διαφόρων παθῶν, ὀργιάζουσιν ἀσυνειδήτως κατὰ τοῦ κοινωνικοῦ σώματος διὰ τῶν πονηρῶν καὶ φαύλων ὀργάνων αὐτῶν, τοὺς ὁποίους στρατολογοῦσιν ἐκ τοῦ κύκλου τῶν εὐνοουμένων κολάκων, συγγενῶν καὶ φίλων ὁμοφρόνων.

Ἀλλοίμονον, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται, εἰς τὰ ἔθνη ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα στηρίζουσι τὰς ἐλπίδας αὐτῶν εἰς πάσχοντας ἰατρούς, εἰς τοιούτους ψευδεῖς καὶ ὀλεθρίους ἄρχοντας, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐκλαμβάνουσιν ὥς τι ἐπικερδὲς μεταλλεῖον, διότι ἡ ἀποσύνθεσις τῶν ἐθνῶν αὐτῶν εἶνε ἐπὶ θύραις.

Εὐδαίμονα δὲ τὰ ἔθνη ἐκεῖνα τῶν ὁποίων οἱ διάφοροι ἄρχοντες ἐν πλήρει συναισθήσει τῶν καθηκόντων αὐτῶν θεωροῦσιν, ἀναλαμβάνοντες τὰς ἀρχάς, ὅτι ἀνέρχονται ἐπὶ τοῦ σταδίου τῶν κόπων καὶ τῶν μόχθων ἐπὶ τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ, καὶ εἰς μὲν τὰς παραλόγους αἰτήσεις τῶν ἐξαιτουμένων τιμητικὰς θέσεις λέγουσιν, ὡς ὁ Κύριος πρὸς τοὺς δύο αὐτοῦ Μαθητάς, «οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε», εἰς δὲ τοὺς παρ' ἀξίαν ζητοῦντας ἀξιώματα ἀπαντῶσι διὰ τοῦ «οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασται».

Αἱ θέσεις καὶ τὰ ἀξιώματα κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος ἔχουσιν ἑτοιμασθῇ διὰ τοὺς ἀξίους καὶ μόνον εἰς αὐτοὺς δέον νὰ δίδωνται.

(1) Αὐτόθι 43.
(2) Αὐτόθι
(3) Αὐτόθι 45.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΟΓΔΟΗ
ΠΡΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἥτις μεταφέρει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ χρόνου εἰς τὴν αἰωνιότητα, φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ οὐρανίου τούτου φωτός, προχωρεῖ εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀποκειμένης αὐτῷ δόξης καὶ μακαριότητος. Ὅταν ἡμεῖς δὲν ἠθέλομεν ἔχει ἄλλην ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης οὕτω καλῶς ἐκτεθείσης ἐν τοῖς προηγουμένοις, εἰ μὴ τὰ αἰσθήματα τῆς συνειδήσεως, τὴν θετικὴν ταύτην ἐπιτήρησιν καὶ διεύθυνσιν τῆς θεότητος, ἥτις μᾶς φωτίζει καὶ ὁδηγεῖ, τοῦτο μόνον ἤθελεν ἀρκέσει, ἵνα πείσῃ ἡμᾶς. Ἐὰν δὲ ἔπειτα σκεφθῶμεν ἐπὶ τῶν ἐφέσεων, αἱ ὁποῖαι δὲν παύουσιν ἐγειρόμεναι ἐν τῇ καρδίᾳ ὡς λαμπὰς ἄσβεστος· διότι τὸ κέντρον αὐτῆς εἶνε ἀνεξάντλητον, ἡμεῖς θὰ εἴχομεν νέαν ἀπόδειξιν τῶν σχέσεων πρὸς τὸν Θεόν, τότε θὰ ἀνεκαλύπτομεν ἐν ἡμῖν νέον χαρακτῆρα διακρίνοντα ἡμᾶς ἀπὸ τὰ κτήνη.

Ναί, ἐρασμία κυρία, τὰ πάντα ἔχουσι σκοποὺς καὶ τέλη ἐν τῷ σύμπαντι. Οὕτω τὰ φυτὰ ἔχουσιν ὄργανα ἀνάλογα πρὸς τοὺς χυμούς, οὓς ἀπορροφῶσι καὶ οὐδὲν ἀτελὲς αὐτοῖς· ὁ στόμαχος ἀπεργάζεται εἶδος τροφῶν, ζητῶν αὐτὰς ἐκ πείνης, ὡς εἰπεῖν, καὶ οἱ πνεύμονες ἑλκύουσι διὰ τῆς εἰσπνοῆς τοῦ ἀναγκαιοῦντος αὐτοῖς ἀέρος. Καὶ ἂν μὴ ὑπῆρχον μήτε οὐσίαι θρεπτικαί, μήτε ἀήρ, μήτε στόμαχος δὲν θὰ ὑπῆρχε

μηδὲ πνεύμων. Ἡμεῖς δὲν θὰ εἴχομεν τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης, ἂν δὲν ὑπῆρχον πράγματα ὠφέλιμα εἰς ἡμᾶς, τὰ ὁποῖα θέλομεν νὰ προμηθευθῶμεν, οὔτε τὸ αἴσθημα τοῦ μίσους· ἂν δὲν ὑπῆρχον πράγματα ἄλλα βλαβερὰ εἰς ἡμᾶς, τὰ ὁποῖα ἀποκρούομεν ὅσῃ δύναμις. Ἡ δὲ δύναμις τῆς ἐπιθυμίας ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ἐν ἡμῖν ἄνευ ἀντικειμένων, ἅτινα εἶνε ἀνάλογα πρὸς αὐτήν, καὶ ἅτινα ἠδυνάμεθα νὰ ἀποκτήσωμεν; Αἱ δὲ ἄπειροι αὗται ἐπιθυμίαι, τὰς ὁποίας οὐδὲν ἐκ τῶν περιωρισμένων ἀντικειμένων δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ, ὑπάρχουσιν ἐν ἡμῖν μόνον ὅπως ἀπατῶσιν ἡμᾶς πάντοτε; Ἐν ᾧ τὸ κεκορεσμένον καὶ χορτασμένον ζῷον ὑπὸ ὀλίγων πραγμάτων, οὐδὲν πλέον ζητοῦν ἡσυχάζει κοιμώμενον, ἡμεῖς ἐκτείνομεν τὴν ἔφεσιν μέχρι τοῦ ἀπείρου· ὅταν δὲ ζωηραὶ καὶ ἂν ὦσιν αἱ ἀπολαύσεις, τὰς ὁποίας εὑρίσκομεν εἰς κτίσματα, ἡμεῖς ζητοῦμεν καὶ ἄλλο τι, ὅπερ μόνος ὁ ἀφθονοπάροχος Θεὸς δύναται νὰ πληρώσῃ. Χορτασθήσομαι ἐν τῷ ὀφθῆναί μοι τὴν δόξαν σου. Ψαλμ. ιϛ' 15. Οὕτω λοιπὸν ἐπιθυμία φωτὸς ἀπείρου, ζωῆς ἀπείρου, εὐδαιμονίας ἀπείρου ἀποδεικνύει τρανῶς ὅτι ἐποιήθημεν, Κυρία, διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦμεν, καὶ ὄντως ἐπιθυμοῦμεν ταῦτα· διότι ὑπάρχουσι καὶ διότι ἐποιήθημεν ὅπως ταῦτα ἀπολαμβάνωμεν· διότι τὸ ἀπειροτέλειον ὂν ἐποίησε τὴν ἡμετέραν ψυχὴν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ, ὅπως ὑπάρχῃ μετ' αὐτοῦ ἡνωμένη, ὡς ἐποίησε τὰ ἡμέτερα σώματα διὰ τὰς αἰσθητὰς καὶ ἐπιγείους ἀπολαύσεις, ὅπως ἕκαστον τῶν στοιχείων τῶν συνιστώντων ἡμᾶς ζῇ καὶ εὐχαριστῆται εἰς τὸ στοιχεῖον, ἐξ οὗ ἐλήφθη.

Ἐὰν εὑρίσκωνται λοιπὸν ἄνθρωποι ἀπατώμενοι ὑπὸ τῆς ἑαυτῶν φύσεως εἰς τρόπον ὥστε νὰ συγχέωσιν αὐτὴν πρὸς τὴν τῶν ἀλόγων ζῴων, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἔδωκαν τὴν δέουσαν προσοχὴν εἰς τὰς διαφορὰς ἑκατέρας, οὐδὲ παρετήρησαν, ὅτι καθὼς εἰς τὴν κλίμακα τῶν ὄντων, τὸ κτῆνος ἔχει ἀρχὴν κρείττονα τῆς τοῦ φυτοῦ, τὴν ζωήν ἧς ἐκεῖνο εἶνε τελείως ἐστερημένον, οὕτως ὑπάρχει ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἀρχὴ μὴ ὑπάρχουσα εἰς τὰ κτήνη. Ἀλλὰ καθὼς ἡ θεία διάνοια παρουσιάζεται κατά τινα τρόπον ἐνεργὸν ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ ἀνθρώπου, οὕτως ἠδυνήθη νὰ παρουσιάσῃ αὐτὴν κατά τινα θετικὸν τρόπον ἐν τῷ ἐνστίγματι τῶν κτηνῶν, ἐνστίγματι, ὅπερ εἶνε ὡς σκιὰ καὶ εἰκὼν τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως αἱ κινήσεις ἡμῶν εἰκονίζονται φαινομενικῶς ἐν τῷ κατόπτρῳ καὶ αἱ τῶν ἀστέρων ἐπὶ τῆς τῶν ὑδάτων ἐπιφανείας. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ὁμοιάζωμεν πρὸς τὰ κτήνη ἐκεῖνα, ἅτινα βλέποντα εἰς τὴν ἀντανάκλασιν τῶν ὑδάτων ζητοῦσι τὰ ὅμοιά των καὶ προσκαλοῦσι μὲ ἰσχυρὰς φωνάς, ἂς μάθωμεν νὰ ἐκτιμῶμεν κάλλιον τὴν ἀξίαν τῆς ἡμετέρας ὑπάρξεως, ἥτις καταδεικνύει μετὰ τοσαύτης ἰσχύος ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ τὴν διάνοιαν ἡμῶν, καὶ τὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ τῶν ζῴων, τὸ δημιουργικὸν πνεῦμα ἡμῶν, τὴν ἠθικὴν αἰσθητικότητα ἡμῶν, τὴν τελειότητα, τὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἐφέσεις ἡμῶν. Ναί, τοῦτο ἁρμόζει εἰς τὸν Θεὸν τῶν πνευμάτων, παρ' οὗ προέρχεται τὸ πνεῦμα ἡμῶν, ὅτι ὀφείλομεν νὰ ζητῶμεν τὸν λόγον τοῦ ἀληθῶς ὄντος ἡμῶν καὶ οὐχὶ περὶ τῆς σχέσεως πρὸς τὰ ὑποδεέστερα ἡμῶν ὄντα, ὅτι ὑπάρχει ἐν ἡμῖν θεῖον, ὅτι ὀφείλομεν νὰ ὑψώμεθα μετὰ θάρρους ὑπεράνω τῶν αἰσθητῶν ἐκείνων κλίσεων, αἱ ὁποῖαι ἀποπλανῶσιν ἡμᾶς καὶ οὕτω χάνομεν τὸν σκοπὸν τῆς ἀρχῆς ἡμῶν, τὸ μεγαλεῖον ἡμῶν, καὶ τὸν ἀληθινὸν καὶ αἰώνιον προορισμὸν ἡμῶν. Διδάσκετε καὶ συνηθίζετε, Κυρία, τὰ τέκνα ἡμῶν νὰ σκέπτωνται ἐπὶ τῶν ἀληθειῶν, ἃς ἤδη ἐξέθηκα καὶ θέλετε ἴδει ὅτι σεβόμενα ἑαυτά, μετροῦσι τὰς πορείας των, μετριάζουσι τὰ πάθη των καὶ προφυλάσσονται ἐκ τῆς τρυφερᾶς ἀκολασίας καὶ κακοηθείας, ἥτις μολύνει καὶ διαφθείρει τὸ σῶμα καὶ ἀτιμάζει τὴν ψυχήν. Εὐγενὴς ὑπερηφάνεια θὰ καταστήσῃ ταῦτα ἀνώτερα τοῦ δελεάσματος τῶν αἰσθήσεων, εὐθὺς δὲ ἔπειτα κύριοι ἑαυτῶν θὰ ἐξασκῶσιν ἐφ' ὅλων τῶν ἀντικειμένων εἰς τὴν ἐνέργειάν των ἐξουσίαν καὶ κράτος, ὅπερ ὑπὸ τῆς φρονήσεως διευθυνόμενον θὰ προξενήσῃ τὴν ἀληθινὴν εὐδαιμονίαν καὶ μακαριότητα αὐτῶν. «Οἴδαμεν ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσι». (Ρωμ. Η' 28).

Ο κ. ΓΑΛΑΝΟΣ

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἡ ἐν Αἰγίῳ ἐκδιδομένη ἐφημερὶς ὁ «Ἀγὼν» δημοσιεύει ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 19ης Μαρτίου τὰ ἀκόλουθα.

«Ἤχησε καὶ πάλιν ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ ἡ μελλίρρυτος φωνὴ τοῦ κ. Γαλανοῦ, καὶ τὸ χριστιανικὸν πλήρωμα τῆς πόλεώς μας ἀσφυκτιῶν πυκνοῦται ἐντὸς αὐτοῦ, ἵνα ἀκροασθῇ τῶν χριστιανικῶν ῥημάτων τοῦ ἐξόχου τούτου ἐκκλησιαστικοῦ ῥήτορος.

Καὶ ἀποσύρονται καθ' ἑκάστην ἑσπέραν ἐκ τοῦ ναοῦ ἑκατοντάδες ἀκροατῶν φέροντες ἐφόδιον διὰ τὸν μετέπειτα βίον των μεγάλα καὶ πολλὰ ἠθικὰ διδάγματα, καὶ παράγεται τὸ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα, τοῦ νὰ ἁπλοποιῶνται εἰς τὰς συνειδήσεις καὶ τὸν νοῦν τοῦ πολλοῦ κόσμου τὰ παραγγέλματα τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας διὰ μιᾶς μεθοδικωτάτης, ἀναλυτικωτάτης, καὶ ἐπαγωγοτάτης διδασκαλίας τοῦ κ. Γαλανοῦ.

Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι ὁ κ. Γαλανός, εἰς βαθμὸν ὄντως πρωτοφανῆ κατέχει ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ λαϊκοῦ ἠθικοδιδασκάλου. Ὅτι δὲ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀνερχόμενος τὸν ἄμβωνα παρέχει ἀπ' αὐτοῦ ὅλα τὰ ἠθικὰ ἐκεῖνα ἀγαθά, τὰ ὁποῖα ἡ χριστιανωσύνη δικαιοῦται νὰ προσδοκᾷ ἀπὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τούτου βήματος. Ἡμεῖς—τὸ λέγομεν ἀπεριφράστως—νομίζομεν, ὅτι, ἐὰν ῥήτορες, ὡς ὁ κ. Γαλανός, ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνέρχωνται ὅλους τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς τῆς Ἑλλάδος ἄμβωνας, τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εὐχερῶς θὰ ἀνεζωπυροῦτο, καὶ ἡ ἠθικοποίησις αὐτοῦ ἀπροσκόπτως θὰ ἐπετελεῖτο.

Καὶ εὐχόμενοι ἵνα ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία ταχέως εὐμοιρήσῃ τοιούτων, λέγομεν εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον τῆς πόλεως ταύτης·

Ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ κ. Γαλανοῦ ἄντλησον κανόνας ζωῆς καὶ βιοτικῆς ἐνεργείας. Ἀσφυκτίασον, ἔστω. Ἄφες

κατὰ μέρος ἄλλας σου ἐργασίας, ἔστω. Ἀλλ' ἀπὸ τῶν ὡραίων καὶ πρακτικῶν ἐκείνων διδαγμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ κ. Γαλανοῦ ἐκπορεύονται, οὐδέν, μὰ οὐδέν, παρελθέτω, χωρὶς νὰ τὸ ἀκούσῃς, χωρὶς νὰ τὸ ἐνωτισθῇς, χωρὶς νὰ τὸ ἀνακηρύξῃς κανόνα τοῦ βίου σου».

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,
ΤΜΗΜΑ ΠΥΡΓΟΥ

Ἔκθεσις Γραμματείας.

Κατὰ τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τῶν μελῶν τοῦ ἐν Πύργῳ Τμήματος τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀνακπλάσεως» ἡ Ἐφορεία αὐτοῦ ὑπέβαλε διὰ τοῦ Γραμματέως κ. Πέτρου Πετροπούλου, ἰατροῦ, τὴν ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων κατὰ τὸ ἔτος 1899. Λυπούμενοι διότι τὸ στενὸν τοῦ χώρου τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ δὲν ἐπιτρέπει ὁλόκληρον τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐκθέσεως ταύτης, παρεθέτομεν ἀποσπάσματά τινα μόνον αὐτῆς.

«Πλὴν τῆς ποικίλης διδασκαλίας, ἥτις ἐγένετο ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Σχολῆς, ἡ ἐφορεία καὶ ἄλλως εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς δυνατῆς μορφώσεως τῆς κοινωνίας ἡμῶν. Ἀγοράσασα δηλ. ὑπὸ συνθήκας εὐεργετικὰς β.βλία ἠθικοθρησκευτικὰ μετεπώλησεν αὐτὰ εἰς εὐτελῆ τιμὴν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ διαδοθῶσιν εὐρύτερον καὶ βαθύτερον αἱ χριστιανικαὶ ἀρχαί, ἐπέλθῃ δὲ χριστιανικωτέρα ζύμωσις εἰς τὰ οἰκογενειακὰ καὶ κοινωνικὰ ἡμῶν ἤθη. Τὰ βιβλία ταῦτα εἶναι τὰ ἑξῆς: «Λόγοι χριστιανικοί», α' Ὁμιλίαι εἰς τὴν Κυριακὴν Προσευχὴν καὶ ἡ εὐτυχία τῆς Ἑλληνίδος κόρης», ἔργα πάντα ἀκραιφνῶν χριστιανῶν καὶ πατριωτῶν, ἐκμάτων δὲ ἐργατῶν τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως». Ὑποχρεωμένοι δὲ ἐκ τοῦ Καταστατικοῦ νὰ ἱδρύσωσιν ἐν καιρῷ βιβλιοθήκην καὶ ἀναγνωστήριον ὕλης ἠθικοθρησκευτικῆς, ἐνομίσαμεν ὅτι εἴχομεν ὑποχρέωσιν νὰ εἰσαγάγωμεν εἰς αὐτὴν πρῶτον— πρῶτον τὸν βασιλέα τῶν χριστιανῶν ῥητόρων καὶ τὸν περιφανέστερον καὶ ὕπατον τῶν κοινωνικῶν κηρύκων, Ἰωάννην, λέγω, τὸν Χρυσόστομον, εἰς τὰ Ἅπαντα τοῦ ὁποίου, τόσῳ ἐπιτυχῶς παραφραζόμενα εἰς ἁπλῆν γλῶσσαν ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν κ. Μιχαὴλ καὶ Νικολάου Γαλανοῦ, ἐνεγράψαμεν τὸ Τμῆμα συνδρομητήν, προεπληρώσαμεν δὲ μὲ ἐκτυπωτὴν ὅλον τὸ ἀθάνατον ἔργον. Ὠφελεῖ, κύριοι, πολὺ τὸν ἄνθρωπον ἡ ἀκρόασις κηρύγματος ἠθικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ, ἀλλ' ἡ μελέτη τῶν ἠθικοθρησκευτικῶν βιβλίων ὠφελεῖ περισσότερον αὐτὸν καὶ μεταβάλλει, ἡ ὠφέλεια δὲ καὶ ἡ μεταβολὴ αὕτη παραμένουσιν ἀσφαλέστερον.

* * *

Εἰς τὸ Συνέδριον, κύριοι, τῆς Κυριακῆς ἀργίας, τὸ ὁποῖον συνεκροτήθη ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, τὸ Τμῆμα ἡμῶν ἀντεπροσωπεύθη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Χρ. Ἰωαννίδου, ὑποβαλόντος εἰς αὐτὸ τὸ ὑπόμνημα, ὅπερ διεβίβασεν εἰς αὐτὸν ἡ Ἐφορεία. Δύναται νὰ ὑπερηφανεύεται ὁ Σύλλογος τῆς «Ἀναπλάσεως», ὅτι αὐτὸς διὰ τῶν κηρύκων του ἐγένετο ὁ κύριος ἐργάτης τοῦ νὰ ἀνακινηθῇ τὸ ζήτημα τῆς Κυριακῆς ἀργίας καὶ νὰ συγκληθῇ τὸ Συνέδριον ἐκεῖνο ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον μὲν προεδρείαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Ὄλγας, τὴν τακτικὴν δὲ προεδρείαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν. Ἐὰν δὲ τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἐλύθη ἔτι, ὅπως ὅλοι σχεδὸν ἐντεῦθεν ηὐχήθημεν καὶ ἐπεθυμήσαμεν, βαίνει ὅμως πρὸς ὡρίμανσιν, δὲν ἀπέχομεν δέ, φαίνεται, πολὺ ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν θὰ κατανοηθῇ γενικῶς ἡ χρησιμότης καὶ ἡ ἀναγκαιότης τῆς Κυριακῆς ἀργίας, περιβεβλημένης, ὡς ἐμπρέπει, τὴν θρησκευτικὴν αὐτῆς χροιάν.

* * *

Ἡ σπουδαιοτέρα ὅμως καὶ κοινωφελεστέρα τῶν πράξεων τῆς Ἐφορείας κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, εἶνε ἀναμφιβόλως, κύριοι, ἡ ἵδρυσις τῆς νυκτερινῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων Παίδων.

Ἡ Πολιτεία μεριμνᾷ βεβαίως διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν τῆς νεολαίας. Ὑπάρχουσι καὶ εὐτυχοῦντες πολῖται, οἱ ὁποῖοι καὶ τῆς Πολιτείας αὐτῆς τὰ σχολεῖα δὲν θεωροῦσιν ἐπαρκῆ διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν τέκνων των καὶ ἀποστέλλουσιν αὐτὰ εἰς ἴδια σχολεῖα, διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ὁποίων αὐτοὶ καταβάλλουσιν, ἢ προσλαμβάνουσι κατ' οἶκον ἐπιφανεῖς διδασκάλους, τοὺς ὁποίους ἀμείβουσιν ἐπαρκῶς. Καλὸν καὶ ἅγιον ἔργον ἐργάζεται ἡ Πολιτεία ἐκπαιδεύουσα τὴν νεολαίαν, ἥτις θὰ ἀποτελέσῃ βραδύτερον αὐτῆς τῆς Πολιτείας τὰ μέλη. Καλὸν ἐπίσης καὶ ἐπαινετὸν ἔργον ἐργάζονται καὶ οἱ δι' ἰδίων ἐξόδων καλῶς ἐκπαιδεύοντες τὰ ἑαυτῶν τέκνα. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐκπαίδευσις προϋποθέτει ἐξησφαλισμένον τὸν ἄρτον τῶν ἐκπαιδευομένων. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ὀργάνωσις τῆς κοινωνίας εἶνε τοιαύτη, ὥστε ἀπαντᾷ τις ἐν αὐτῇ τὰς μᾶλλον ἀλλοκότους ἀνισότητας. Ὅπως ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἔχοντες πολλὰς οἰκίας, οὕτως ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι μὴ ἔχοντες ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι. Ὅπως ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι περιβαλλόμενοι διπλᾶ καὶ τριπλᾶ καὶ πολλαπλᾶ ἐνδύματα πολυτελῆ, οὕτως ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι στερούμενοι καὶ τοῦ εὐτελεστέρου ὑποκαμίσου καὶ τοῦ πενιχροτέρου ὑποδήματος· καὶ ὅπως ἐκεῖνοι μὲν ὑποφέρουσιν ἀπὸ τὸ βάρος καὶ τὴν θερμότητα τῶν πολλῶν ἐνδυμάτων καὶ σκεπασμάτων, οὕτως οὗτοι βιγοῦσιν ὑπὸ τῆς γυμνότητος καὶ διέρχονται τήν τε ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα μὲ τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ ψύχους κροταλίζοντας καὶ τόπου καὶ μέσων πρὸς θέρμασιν στερούμενοι. Ὅπως ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι μὲ πλοῦτον γνώσεων, καὶ φιλολογικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν καὶ βιοτεχνικῶν, οὕτως ὑπάρχουσι καὶ οἱ φθειρόμενοι ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ λιμοῦ καὶ οἱ τῆς ἐλαχίστης στερούμενοι γραμματικῆς καὶ ἠθικῆς γνώσεως, αὐτόχρημα δὲ βίον κτηνώδη ζῶντες ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ὅπως ἐν ἑνὶ λόγῳ ἀποθνήσκουσιν ἄνθρωποι ἐκ πολυφαγίας — καὶ οἱ τοιοῦτοι εἶνε περισσότεροι ἢ ὅσον κοινῶς πιστεύεται — οὕτως ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι ἐκ πείνης ἀποθνήσκοντες.

Τὰς τοιαύτας ἀνισότητας ἐργάζεται νὰ περιορίσῃ ὁ Χριστιανισμός, βαθμηδὸν δὲ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν δυνατὴν καὶ ἁρμονικὴν ἰσότητα εἰς πάντα τὰ μέλη τῆς κοινωνίας. Τὸ περίσσευμα τοῦ ἑνός, ὅταν διατίθεται νὰ πληρώνῃ τὸ ὑστέρημα τοῦ ἄλλου, τοῦτο εἶνε ἀρκετὸν κατὰ τὸν Παῦλον νὰ ἐξαλείψῃ τὴν πνευματικὴν καὶ ὑλικὴν ἀθλιότητα τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ «Ἀνάπλασις», σωματεῖον χριστιανικὸν ἅμα καὶ ἐθνικόν, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παρίδῃ τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν πενίαν, ἥτις λυμαίνεται τὰς τάξεις μεγάλου μέρους τῆς ἐν Πύργῳ ἡμελημένης ἀπόρου νεολαίας, καί, ἵνα μετριάσῃ τὰς συνεπείας, αἵτινες θὰ προέρχωνται ἐκ τῆς ἐπὶ πλέον παρατάσεως τοιούτου κακοῦ, προέβη εἰς τὴν σύστασιν Σχολῆς, ἐν ᾗ ἐπὶ δύο ὥρας καθ' ἑσπέραν νὰ διδάσκωνται καὶ νὰ μορφώνωνται οἱ ἀτυχεῖς ἐκεῖνοι παῖδες, οἵτινες στερούμενοι πάσης πατρικῆς προστασίας, ἐργάζονται ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἵνα παρίζωνται τὸν ἄρτον αὐτῶν, τινὲς δὲ ἵνα καὶ προώρως ἀπορφανισθέντες ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς ἀνοθρέψωσιν ἢ καὶ δυστυχῆ μητέρα περιθάλψωσιν. Ἀφοῦ διὰ τοὺς τοιούτους ὁ ἄρτος δὲν εἶνε ἀσφαλής, καὶ ἀφοῦ μόνοι των ἐργάζονται διὰ νὰ τὸν ἀσφαλίσωσι, διατί ἡμεῖς νὰ μὴ διαθέτωμεν μέρος τοὐλάχιστον τοῦ περισσεύματος ἡμῶν, ἵνα παρέχωμεν εἰς αὐτοὺς στοιχειώδεις γραμματικὰς καὶ πρακτικὰς γνώσεις, χειραγωγῶμεν τὸν τρυφερὸν αὐτῶν βίον εἰς τὰ ἀθάνατα ἠθικὰ βασίλεια τῆς θρησκείας, ἐμφυσῶμεν δὲ εἰς τὰς μαλακὰς αὐτῶν ψυχὰς τὰς ἀρετὰς τοῦ πεπολιτισμένου ἀνθρώπου καὶ τὴν χρηστότητα τοῦ καλοῦ πολίτου, σπείρωμεν δὲ εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν καὶ καλλιεργῶμεν τὰς υψηλὰς ἅμα καὶ εὐγενεῖς ἰδέας τῆς ἐργασίας, τῆς τιμῆς, τῆς ἀκριβείας, τῆς εἰλικρινείας, τῆς χριστιανικῆς φιλαδελφίας, τῆς φιλογομίας καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ; Ὅσον εἶνε δύσκολον αἱ ἰδέαι αὗται νὰ καρποφορήσωσι σπειρόμεναι καὶ καλλιεργούμεναι εἰς ἐγκεφάλους ἀποκρυσταλλωμένους καὶ εἰς ἐδάφη ἀπολιθωμένα ὑπὸ τῶν γεγηρακυιῶν κακῶν ἕξεων, τόσον εὔκολον εἶνε νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἐργασία αὕτη, ὅταν γίνηται ἐπὶ ἐδάφους καὶ ὕλης εὐπλάστου καὶ εὐεξεργάστου, οἷα εἶνε ἡ ψυχὴ τῶν παίδων. Ὅσον, ἐν ὀλίγοις, δυσχερὴς εἶνε ἡ ἀνάπλασις, τόσον εἶνε εὐχερὴς ἡ διάπλασις τοῦ ἀνθρώπου.

Τῶν ἀληθειῶν τούτων ἡ ἐπικράτησις ἐν ταῖς σκέψεσι τῆς ἐφορείας ἐγέννησε τὸ ἔργον τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων Παίδων. Ὁπόσον δὲ ἐπιτυχὴς ὑπῆρξε καὶ ἡ σύλληψις τῆς ἰδέας ταύτης καὶ ἡ μετατροπὴ αὐτῆς εἰς ἔργον, μαρτυρεῖ ἡ ἐπιδοκιμασία, ἧς ἔτυχεν αὕτη καὶ ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν καὶ ἐκ μέρους τῶν πολιτῶν, καὶ ἡ ἐνθάρρυνσις, ἠθικὴ καὶ ὑλική, ἥτις γίνεται ἡμῖν πολλαχόθεν.

* * *

Ἀλλ' ἵνα, κύριοι, τὸ ἔργον τοῦ τμήματος εὐοδωθῇ, ἵνα τὸ ἔργον τῆς Λαϊκῆς αὐτοῦ Σχολῆς προαχθῇ, πρὸ παντὸς δὲ ἵνα ὁ σκοπὸς τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων παίδων ἐπιτευχθῇ, εἶνε ἀνάγκη νὰ συνδραμωμεν πάντες ἐκθύμως τὴν θεάρεστον ἅμα καὶ ἐκπολιτιστικὴν ταύτην ἐργασίαν, ἕκαστος κατὰ τὰς ἑαυτοῦ δυνάμεις, ἄλλος διὰ τῆς κοινωνικῆς ἢ πολιτικῆς θέσεώς του, ἕτερος διὰ τῆς ἐργασίας του τῆς προσωπικῆς καὶ ἄλλος διὰ τῶν περισσευμάτων του τῶν χρηματικῶν. Διὰ τῆς κοινῆς δὲ ὅλων συνδρομῆς καὶ συνεργασίας θὰ παγιωθῇ ἐν τῇ πόλει μας ἵδρυμα, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ κόποι κατεβλήθησαν καὶ

καταβάλλονται πολλοί, καὶ χρόνος ἱκανὸς κατηναλώθη, καὶ ἀναπαύσεις καὶ ἴδια συμφέροντα ἐθυσιάσθησαν ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ἐφορείας. Δὲν ἔχει καταληφθῆ ὑπὸ ἀπαισιοδοξίας ἡ Ἐφορεία, ταῦτα λέγουσα· τοὐναντίον, μεγάλη αἰσιοδοξία ἔχει καταλάβει αὐτήν. Ἀλλ' ἡ αἰσιοδοξία φρονοῦμεν ὅτι ὁμοιάζει πρὸς τὴν πίστιν μόνην. Ἡ δὲ πίστις, ὡς γνωρίζετε, ἄνευ ἔργων εἶνε νεκρά· Μὴ ὦμεν λοιπὸν αἰσιόδοξοι μόνον, ἀλλ' ἐργασθῶμεν. Τοῦτο ἔστω τὸ σύνθημα πάντων τῶν μελῶν τοῦ Τμήματος, τοῦτο δὲ καὶ πάντων ὅσοι πραγματικῶς ποθοῦσι τὴν βελτίωσιν τῶν κοινωνικῶν καὶ ἐθνικῶν ἡμῶν πραγμάτων.

(Τ.Σ.) Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐφορείας τοῦ Τμήματος
Πέτρος Πετρόπουλος.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΚΑΙ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Περὶ μετανοίας ὡμιλοῦμεν πρότερον, καὶ ἐλέγομεν ὅτι πολλαὶ καὶ ποικίλαι ὁδοὶ αὐτῆς ὑπάρχουσι, διὰ νὰ γείνῃ εὔκολος εἰς ἡμᾶς ἡ σωτηρία. Διότι, ἐὰν ἕνα μόνον τρόπον μετανοίας ἤθελε δώσει εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, θὰ ἐδιστάζομεν λέγοντες· δὲν εἰμποροῦμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν τοῦτον· ἄρα νὰ σωθῶμεν δὲν δυνάμεθα· τώρα ὅμως ἀποκόπτων ταύτην τὴν πρόφασίν σου, δὲν σοὶ ἔδωκε μίαν μόνην ὁδόν, οὐδὲ δύο, οὐδὲ τρεῖς, ἀλλὰ πολλὰς καὶ διαφόρους, ὥστε διὰ τοῦ πλήθους; αὐτῶν εὔκολον νὰ σοὶ κάμῃ τὴν ἀνάβασιν εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ ἐλέγομεν ὅτι εὔκολος εἶν ἡ μετάνοια καὶ κανὲν βάρος δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτήν. Ἁμαρτωλὸς εἶσαι; εἴσελθε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, εἰπὲ ὅτι ἡμάρτησα καὶ ἔλυσας τὴν ἁμαρτίαν. Διότι καὶ τὸν Δαυὶδ ἐφέρομεν εἰς τὸ μέσον ὅστις ἡμάρτησε, καὶ (διὰ τῆς ὁμολογίας) ἔλυσε τὴν ἁμαρτίαν· ἔπειτα ἄλλην ὁδὸν ὑπεδηλώσαμεν τὸ νὰ πενθήσῃ κανεὶς διὰ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ἐλέγομεν τί κόπος εἶνε οὗτος; δὲν πρόκειται χρῆμα νὰ καθέσῃς, οὐδὲ πολὺν δρόμον νὰ διανύσῃς πεζός, οὔτε ἄλλο τι τοιοῦτον, ἀλλὰ νὰ πενθήσῃς μόνον διὰ τὴν ἁμαρτίαν· καὶ ἐξάγομεν ἀπὸ τὴν Γραφὴν τοῦτο, ὅτι ὁ Θεὸς ἤλλαξε γνώμην διὰ τὸν Ἀχαάβ, ἐπειδὴ ἐπένθησεν αὐτός· καὶ ἔγεινε σκυθρωπός· καὶ τοῦτο ὁ Θεὸς ἔλεγεν εἰς τὸν Ἠλίαν· εἶδες πῶς ἐπορεύθη Ἀχαὰβ ἐνώπιόν μου πενθῶν καὶ σκυθρωπάζων; Δὲν θὰ κάμω κατὰ τὴν ὀργήν μου (Γ' Βασ. 21,29). Ἔπειτα καὶ τρίτην ὁδὸν ἐδείξομεν μετανοίας, καὶ ἐφέρομεν ἐκ τῆς Γραφῆς εἰς τὸ μέσον τὸν Φαρισαῖον καὶ τὸν τελώνην, ὅτι ὁ μὲν Φαρισαῖος, ἐπειδὴ ἐδείκνυεν ὑπερηφάνειαν ἀλαζονικήν, ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην ἐξέπεσεν· ὁ δὲ τελώνης, ἐπειδὴ ἐφάνη ταπεινόφρων, ἐδικαιώθη, καὶ χωρὶς κανένα κόπον νὰ καταβάλῃ δίκαιος ἔγεινε· λόγια εἶπε, καὶ πράγματα ἔλαβεν. Ἂς ἐξακολουθήσωμεν λοιπὸν καὶ τετάρτην ὁδὸν μετανοίας ἂς προβάλωμεν. Ποία δὲ εἶνε αὕτη; Ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ βασιλὶς τῶν ἀρετῶν, ἡ ὁποία ταχέως ἀναβιβάζει τοὺς ἀνθρώπους εἰς τοὺς θόλους τῶν οὐρανῶν ἡ

ἀρίστη συνήγορος ἡμῶν. Μέγα πρᾶγμα εἶνε ἡ ἐλεημοσύνη· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Σολομὼν ἐφώνασε· Μέγα πρᾶγμα εἶνε ὁ ἄνθρωπος, καὶ τίμιον ἀνὴρ ἐλεήμων (Παρ. 20.6). Μιγάλα τὰ πτερὰ τῆς ἐλεημοσύνης· διασχίζει τὸν ἀέρα, παρέρχεται τὴν σελήνην, ὑπερβαίνει τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, εἰς αὐτοὺς ἀνέρχεται τοὺς θόλους τῶν οὐρανῶν. Ἀλλ' οὔτε ἐκεῖ στέκει, ἀλλὰ καὶ τὸν οὐρανὸν ἀφήνει ὀπίσω, καὶ τὰ πλήθη τῶν ἀγγέλων παρατρέχει, καὶ τοὺς χοροὺς τῶν ἀρχαγγέλων, καὶ τὰς ἀνωτέρας ὅλας δυναμεις, καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ βασιλικοῦ θρόνου παρίσταται. Καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν Γραφὴν διδάχθητι τοῦτο, ἡ ὁποία λέγει· Κορνήλιε, αἱ προσευχαί σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ (Πράξ. 10.4). Τὸ δέ, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, σημαίνει, καὶ πολλὰς ἂν ἔχῃς ἁμαρτίας, ἡ ἐλεημοσύνη σὲ ἢ συνήγορός σου, μὴ φοβοῦ· διότι καμμία ἐκ τῶν ἄνω δυνάμεων σὲ ἀντιτάσσεται κατ' αὐτῆς· χρέος ἀπαιτεῖ (τὸ ὁποῖον ἐδάνεισε), κατάστιχον εἰς τὰς χεῖρας κρατεῖ. Διότι ὁ ἅγιος ὁ Δεσπότης εἶπεν, ὅτι ὅστις κάμῃ (τὸ καλὸν) εἰς ἕνα ἐκ τῶν ἐλαχίστων τούτων εἰς ἐμὲ τὸ ἔκαμεν (Ματθ. 25.40). Ὥστε λοιπόν, ὅσας καὶ ἂν ἔχῃς ἁμαρτίας ἄλλος, ἡ ἐλεημοσύνη σου βγρύνει περισσότερον ἀπὸ ὅλας.

. . . . . .

Δὸς εἰς τὸν πτωχόν, ὥστε, καὶ ἂν σὺ σιωπᾷς, μυρία στόματα νὰ ἀπολογῶνται διὰ σέ, ἐπειδὴ ἡ ἐλεημοσύνη θὰ ἢ ἐ παροῦσα καὶ θὰ συνηγορῇ. Λύτρον ψυχῆς εἶνε ἡ λεημοσύνη. Διὰ τοῦτο καθὼς οἱ λουτῆρες γεμᾶται ἀπὸ ὕδωρ εὑρίσκονται πρὸ τῶν θυρῶν τῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ νίψῃ κανεὶς τὰς χεῖρας· τοιουτοτρόπως ἔξω τῆς Ἐκκλησίας οἱ πένητες κάθηνται, διὰ νὰ πλύνῃς τὰς χεῖρας τῆς ψυχῆς. Ἔπλυνας τὰς χεῖρας τὰς αἰσθητὰς μὲ τὸ ὕδωρ; πλύνον τὰς χεῖρας τῆς ψυχῆς μὲ τὴν ἐλεημοσύνην. Μὴ προφασίζου πτωχείαν· ἡ χήρα ἐν τῇ ἐσχάτῃ πτωχείᾳ της ἐφιλοξένησε τὸν Ἠλίαν, καὶ ἡ πτωχεία της ἐμπόδιον δὲν ἔγεινε, ἀλλὰ μὲ πολλὴν χαρὰν τὸν ὑπεδέχθη· διὰ τοῦτο καὶ ἄξιους ἀπέλαβε καρπούς, καὶ ἐθέριζε τὸν στάχυν τῆς ἐλεημοσύνης. Ἀλλ' ἴσως ὁ ἀκροατὴς λέγει, δός μοι τὸν Ἠλίαν. Τί ζητεῖς τὸν Ἠλίαν; τὸν Δεσπότην σοὶ δίδω τοῦ Ἠλία, καὶ δὲν τρέφεις αὐτόν; τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Δεσπότου τῶν ὅλων γνώμη εἶνε· Ὅστις κόμῃ τὸ καλὸν εἰς ἕνα ἐκ τῶν ἐλαχίστων τούτων, εἰς ἐμὲ τὸ ἔκαμεν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀνταποκριταὶ τῆς «Ἀναπλάσεως» ὅπως μέχρι τέλους Ἀπριλίου εἰσπράξωσι πάσας τὰς καθυστερουμένας συνδρομὰς τῶν ἐτῶν 1898 καὶ 1899 καὶ γνωρίσωσιν ἡμῖν ἐν τοῖς τοῦ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ Μαΐου τίνες ἀρνοῦνται ἢ δυστροποῦσι νὰ πληρώσωσιν, ὅπως διακόψωμεν τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

Παρακαλοῦνται ὡσαύτως οἱ ἀνταποκριταὶ τῆς «Ἀναπλάσεως» ὅπως ἐπιδιώξωσι δραστηρίως τὴν εἴσπραξιν τῶν συνδρομῶν τρέχοντος ἔτους 1900, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν των, ὅτι ὅταν ἡ ἐργασία μας ἢ ἐ ἐλευθέρα ἀπὸ οἰκονομικὰ προσκόμματα τὸ πνευματικὸν αὐτῆς μέρος θὰ καλλιεργῆται μετὰ μείζονος ἐπιμελείας.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Ἀναπλάσεως» οἱ ὀφείλοντες συνδρομὰς τοῦ 1899 ἢ καὶ τοῦ 1898, νὰ πληρώσωσιν αὐτὰς μέχρι τέλους Ἀπριλίου εἰς τοὺς οἰκείους ἀνταποκριτάς, ἢ νὰ τὰς στείλωσιν ἀπ' εὐθείας ὅπου ἀνταποκριταὶ δὲν ὑπάρχουσιν. Ὅσοι ἕως τότε δὲν πληρώσωσι τὰς καθυστερουμένας συνδρομάς των θέλουσι διαγραφῆ.

Παρακαλοῦνται ὡσαύτως οἱ ὀφείλοντες συνδρομὰς τοῦ τρέχοντος ἔτους νὰ μὴ ἀναγκάζωσι τοὺς ἀνταποκριτὰς εἰς ἀπογοήτευσιν δι' ἐπανειλημμένων ἀναβολῶν, νὰ πληρώνωσι δὲ ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἐγκαιρότερον τὴν συνδρομήν των. Οἱ ἀθῶοι τῶν ματαίων πραγμάτων ὑποστηρίζουσι μὲ τόσην προθυμίαν θεάματα καρναβάλων καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἡ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας λοιπὸν καὶ τοῦ Γένους τελουμένη χριστιανικὴ ἐργασία δὲν ἀξίζει ἐνθάρρυνσιν δι' ἐπιδείξεως ἐνδιαφέροντος πραγματικοῦ ὑπὲρ αὐτῆς; Ἀποβλέποντες εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν φιλογένειαν τῶν ἀναγνωστῶν μας, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ σπεύσουν προθυμότατα εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς συνδρομῆς των.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 26 Μαρτίου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μαρκ. Γ. 32—45
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἑβρ. Κεφ. Θ'. 11—14.

Κυριακὴ 2 Ἀπριλίου

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. κα'. 1—11 καὶ 15—17.
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Φιλιπ. Δ' 4—9.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἐν τῇ Α ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
7—8 μ. μ.

Σαββάτῳ 25 Μαρτίου Ἀρχιμ. Π. Χ. Δουληγέρης
Κυριακῇ 26 Μαρτίου Π. Καπλανίδης

Ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης

Κυριακῇ 26 Μαρτίου κατὰ τὴν α' θείαν λειτουργίαν
Ἀρχιμ. Εὐσέβιος Ματθόπουλος
Κυριακῇ 26 Μαρτίου 4—5, Ἀρχιμ. Π. Χ. Δουληγέρης

Ἐν τῷ ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς

Πέμπτῃ 30 Μαρτ., ὡρ. 6 1/2—7 1/2 Εὐσ. Ματθόπουλος

Ἐν τῇ Ἐπαγγελματικῇ Σχολῇ τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων»

Πέμπτῃ 30 Μαρτίου 3—4 μ.μ. Ἀρχιμ. Π. Χ. Δουληγέρης

Ἐν τῷ Ζαννείῳ Ὀρφανοτροφείῳ ἐν Πειραιεῖ

Κυριακῇ 26 Μαρτίου Γεώργ. Μακρὴς ὡρ. 3—4
Πέμπτῃ 30 Μαρτίου Ἀρχιμ. Π. Χ. Δουληγέρης 7—8

ΓΡΑΦΕΙΑ „ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
Ἐν ὁδῷ Φλέβα, ἀριθ. 5, πλησίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.